

— Защо не се вижда?

— Защо?... Защото е самодива! Самодива вижда ли се?

Ние се замисляме и гледаме, какъ пънътъ става на дребни цепеници. Пренасяме парчетата и ги нареждаме въ кжщи до печката.

IV.

Навечеряхме се и баба взе пакъ хурката съ кжделята.

— Бабо, хайде разказвай!

Баба преде и почва:

— Живѣла нѣкога въ гората една самодива — сама саменичка. Дрехата ѝ не била нито бѣла, нито черна, нито синя, нито зелена. Но кой знае защо, тя

умрѣла въ гората и тамъ я погребали. На гроба ѝ израсло чудно високо дърво. Младъ дърваръ го отсѣкълъ и нацепилъ. Цепеницитѣ занесълъ въ кжщи и турилъ на огнището. Когато пламнали, отъ огнището изскочила свѣтла и прекрасна царкиня...

Баба разказва. Презъ отворената врата на печката се виждатъ синитѣ и червени езици на пламъцитѣ. Тѣ обгръщатъ цепеницитѣ. Блесва огънътъ и ние се пренасяме въ други свѣтъ, въ хубави и далечни страни...

— Разказвай, бабо, разказвай!..

Но ето нѣкой иде и съ нѣжни прѣсти притиска клепачитѣ на очитѣ ми. Подига ме леко-леко, сякашъ на криле ме носи!

Свѣтлина, чудна свѣтлина. Сякашъ небето се отваря!.. И ливади. И зелени гори... Ето я самодивата! Ето я — малката царска дъщеря! Азъ я виждамъ... Тя е висока и прекрасна. Очитѣ ѝ сж голѣми и сини. На устнитѣ ѝ грѣе ясна усмивка. На челото ѝ свѣтла златна звездица...